

Könyvajánló – újdonságainkból – a könyvtárostól

Mittelholcz Dóra : Tündérmese kis szépséghibával

Szomorú aktualitása a könyvnek, hogy azon a héten halt meg az írója, amikor a könyv megérkezett könyvtárunkba.

Dóra újságíróként dolgozott. A betegsége váratlanul érte, HPV vírus okozta méhnyakrákja volt.

4 év küzdelmét ismerjük meg a könyvből. Tabunak számító kérdéseket feszeget, hiszen maga a rák is egy olyan szó, melynek hallatán elhallgatnak az emberek. Ez a típusa még inkább csendre ösztökéli a róla tudomást szerzőket. A műtétek, az ezzel járó csonkolások, a sugárkezelés, a kemoterápia mind olyan téma, melyről kevesen adnak ilyen átfogó képet. Leírja a család kanosszáját, hiszen egy ilyen betegség óhatatlanul érinti a családtagokat is, akiknek a szabadsága arra megy rá, hogy a kórházba járnak látogatni, vigyáznak a betegre.

A könyvben ráismerhetünk a mai egészségügyi helyzetre, -írhathatnám úgy is, hogy az egészségügy rákfenejére-, hiszen mindenki, aki valamilyen okból bekerül a rendszerbe, megtapasztalja, hogy a vizsgálatokat csak nagyon kevés helyen végzik el akkor, amikor a betegnek a panasza kezdődik, hosszú hetek, néha hónapok telnek el úgy, hogy várakozni kényszerülünk. Műtétek csúszhatnak emiatt akár.

A könyv, témája ellenére nagyon izgalmas, szinte létehetetlen. Dóra optimizmusa példaértékű. Nem csügged, pedig a betegség ideje alatt munkanélküli lett, el kellett adnia a lakását. De a betegsége alatt talál rá a szerelem is.

Pár gondolatot hadd idézzek a könyvből, hiszen mindnyájan hasonló „okos” tanácsokat adunk a nehéz helyzetben lévőknek:

„ Akkoriban azt éreztem: a következőt, aki azt mondja, hogy minden agyban dől el, pofán fogom verni. Én egész végig hittem, hogy meggyógyulok. Mindig úgy álltam hozzá, ezért vállaltam minden műtétet, szenvedést. (...) Olyan lelkesen vártam azt a rohadt operációt, mint egy kisgyerek a vidámparkot, amit hetekkel azelőtt beígértek neki a szülei.

De akkora pofont kaptam, mint még soha. (...)

És azt is legszívesebben felképeztem volna, aki azt mondta: ne gondoljak arra, hogy meghalhatok.

Csodálkoznék rajta, ha ilyen állapotban valakinek menne, hogy ne gondoljon erre.

Eddig nem féltem. De most elkezdtem rettegni. Hogy olyan állapotba kerülök, amikor már szinte csak szenvedni fogok. Rettegtem, hogy nem láthatom többet a húgomat, anyut, aput, a nagyiékat, Andrist.

Annyiszor eszembe jutott: hogy lehet olyan rohadék a sor, hogy ennyi emberrel kibaszik? Miért kell fájdalmat okozni épp nekik, akik soha senkinek nem ártottak? De persze önző is voltam, attól is féltem, hogy nem élhetek tovább. Hiszen szeretek élni! Imádom a pörgést: a kirándulást, az utazást, a színházba, moziba járást, a közös főzéseket, a társasjátékozást, az olvasást, mindent. Mindig mindenki életében vannak nehéz pillanatok. De ettől én még imádom. Most viszont csak a kínos várakozás várt rám, amit utálok. Utálok, ha nem tudom megtervezni a dolgokat. Ezúttal azonban határozottan nem én irányítottam, csak próbáltam legyőzni azt a valamit, ami meg akart ölni.”

Jó szívvel ajánlom Önöknek, olvassák el, érdemes!

Szigligeti Zsuzsanna könyvtáros